

A NAPSZÁMOS ÉS A KÖLTŐ

J U H Á S Z F E R E N C

Mint a napszámos megy naponta,
vállán kapával hajnalonta,
barna kezében kis szatyorral,
benne kenyérrel, vizes borral,

a por-folyó úton mezítláb
megy, és nem is nézi, amit lát:
véres az ég-szűk virradattal,
tér-kúpja éj, oldala hajnal,

csillag és hold a kúp-szelvényben,
szikrapont, kő-pénz feketében,
s aranyhínár rózsá-vérerek
a szemgolyó-kék görbült tüzek,

s tűzrece-sátor rózsahínár
a szemgolyó írisze kék nyár,
s felhők a szemhatár-vonalban:
tajték-tevék kék sivatagban,

s zöld sáska törli csontkefével
harmat-csápját kalász-kezevel,
s katicabogár piros gonddal
csöndet pettyez fekete ponttal,

s a fa-árny sík halmazaival
lúktet, csillog, mint nagy bárka hal:
út-árok fűben, parázsporban,
s veréb-láz rács bodzabokorban,

s a lomb-árnyékok, fű-árnyékok
fény-varratai aranycsontok,
s a bogáncs, pipacs, mocsár-mályva
lángol, mint a halotti máglya,

s a töviskóró tapló-rongyok
üvegszerkezet úr-agancsok,
s az agancs-tó moha-kehelyben
foltos varangy a zöld szarvasszem,

s a bozóttá sült gaz-kóc száruk
düledék-váz parafaszálak
árnyszövet-kút kazlából fellőtt
szikra-szökőkút permet-ernyők,

s lapulevélen csiga mászik,
négy tornya redőből csírázik:
elől kicsik, hátul nagyobbak,
levegő-atomot szagolnak,

lassan csúszik a felületen,
kerekes-hajó zöld tengeren,
hisz az ő útja sem hasztalan,
lényével tudja, hogy dolga van.

A porban kocsinyom-vályúsáv,
rálép a napszámos, s megy tovább,
talpnyoma homorú pávatoll,
szórtál holdba-hullt meteorból.

Szeme űrvirágzás-tér fény-hab,
súlya, mint egy neutroncsillag,
szíve vad súly-növekedésben:
fölgyorsulás-űrhajó-székben.

Átlátszik, mint világ-kezdet hő
semleges hidrogéngáz-felhő,
ami mögött az ős-fény játszik,
a teremtés-előtti másik.

Testén túl látsz dombtájat, hegyet,
tehéncsordát, ökrös szekeret,
mint patakvíz alján bogarat:
sziklát, szőlőt, juhnyáját, lovat.

Jegenyét, nyírt, hársfát, akácot,
az előtte régibb világot,
mit hús-sötétje meg nem állít:
a gázon fénye átvilágít.

Úgy megy, mintha a kozmosz lenne,
mintha halott Krisztust cipelne,
árnya ragad levedett éjhez,
testén a vér arany-inggé lesz.

Mint a napszámos a munkába,
a hajnalt estévé kapálva,
verejték-földön vak napszámért
görnyed, hogy megkeresse bérét,

s mikor pontosan kapálni kezd:
a föld gőzölgő nagy vérlemez,
s dél-harangra tág arany-hasáb,
arany-szilánktaréj pusztaság,

s a száraz kenyér s a vizes bor
megváltja testét a haláltól,
s délutánra barna rácsmező,
violakék gyermektemető,

s alkonyatra hullaviola
pikkelyhalmaz hal testoldala,
s lilán rezeg a zöld aranya,
mint alvadó marhavér habja,

s ráng a föld, kék párákóddal sír,
mint egy kibontott új tömegsír,
s könnyebb a fény-vázzal ráömölt
úr a holt-gubancnak, mint a föld,

s azután már minden fekete,
feketében ő is fekete,
s körötte izzó hőpont-szúrás
sátánfűl denevér-cikkanás,

s vércse, bagoly, légy szem-rácsegész
sejtes tűz-öblökkel benne néz,
mintha vérrel elpattan az ér,
s űr-testében hold, göncölszekér,

s ezüstfoncsor feketében áll,
s éj-kapával éj-földet kapál
s hosszú árnya hosszú árny-kapát
előtte vak gyászposztóba vág:

úgy ülök én le asztalomhoz,
hozzánőve a szorgalomhoz,
tűzőzön láva-patakzással
papírt csipkézve ceruzával,

a fehér papírt gyász-varázssal,
fölkapálva grafit-kapával.
Veszteségeim eltemetve:
nemződve, szülve és teremtve.

Napszámos? Neki bér a gondja.
Mindenséget szövök naponta!
Ragyogás-halom égítest dől
termesz-anya ős-méh szivemből!